

IX. ÉVFOLYAM 6. SZÁM 2023. NOVEMBER-DECEMBER
LEVÉL A SZERKESZTŐSÉGNEK: marcalinaplo@gmail.com

MARCALI VÁROSI ÖNKORMÁNYZAT INGYENES MAGAZINJA
MEGJELENIK 5500 PÉLDÁNYBAN

marcalinapló

*"hogy Betlehembe sietve
menvén, lássátok"*

„ÉN AZÉRT JÖTTEM, HOGY ÉLETÜK LEGYEN, ÉS BŐSÉGBEN LEGYEN” – MONDJA AZ ÚR.

/ JN 10, 10 /

Diakónusként Rómában

A marcali plébánián - és egyúttal a város közéletében - jelentős változás történt idén nyáron: Iván atya harminc év szolgálat után átadta helyét Tomanek Ferenc Áronnak, a helyi katolikus közösség új pásztorának. Vele beszélgettünk.

- A szikár életrajzi adatokon kívül alig tudható valami Önről. Honnan indult, milyenek képzeljük el a családot, ahol nevelkedett?

- Szüleim negyedik gyermekeként jöttem világra, két nővérem és bátyám után. Anyai ágon Szentendréről származunk, apai ágról pécsi és erdélyi gyökereink vannak. Édesapám Máramaroszigeten született, de fiatalon Siófokra költözött édesanyjával és bátyjával, aki 1956-ban elhagyta az országot és végül Angliában telepedett le. Apukámat mindig is érdekelte a történelem, de nem volt lehetősége a továbbtanulásra, így agrónomus lett, majd anyaggazdálkodóként dolgozott. Érdeklődését a történelem iránt azonban egész életében megőrizte, mély és alapos ismereteket szerzett, mindig csodáltam, mennyi mindent tud és mi mindenre emlékszik.

Gyerekként

- Megtudhatunk valamit az édesanyjáról is?

- Édesanyám az egészségügyben dolgozott, később viszont négy gyermekének nevelése, a háztartás töltötte be az életét. Így sokkal jobban jelen tudott lenni a család mindennapjaiban, a saját gyerekkorom egyes epizódjairól is nem ritkán az ő visszaemlékezései alapján van tudomásom. Például arról, hogy járni se tudtam még, de már kiszöktem az utcára, a földön mászva.

- Tudat alatt már akkor is hajította a megismerés vágya ... Egyébként hogy telt a gyerekkora?

- Azt mondják, nyugodt, kiegyensúlyozott gyerek voltam. Szerettem olvasni, barkácsolni és érdekelt a Rubik-kocka, valamint a sakk is, miután apukám a fodrásznál várakozva megtanított a lépésekre. Gyakran elvittek szüleim a templomba, és egyre inkább otthon éreztem magam a plébánián is. Jó közösséget és barátságokat köszönhetek ennek, melyek egy része mind a mai napig tart. Hittanos tábor, közös kirándulások, biciklizések nélkül el se tudtam volna képzelni a nyarat, mint ahogy hozzátartozott a testvéreimmel és unokatestvéreimmel töltött idő nagymamánknál Szentendrén. Az egyik atya tanított meg pingpongozni a plébánia udvarán. Volt olyan is, hogy az esti szentmise után késő estig ütöttük a labdát a káplán atyával – aki később béрмаapám lett – míg végül a plébános telefonált a szüleimnek, hogy legyenek szívesek, jöjjenek értem és vigyenek haza. És a balatoni fürdésük is hozzátartoztak az életemhez, Siófokon ez magától értetődő volt, ráadásul igen közel laktunk a parthoz. Akkor mindezt természetesen vettem, később értékelődött fel bennem, miután elkerültem otthonról.

Készítettem magamnak íjat is, amivel kitartóan lövöldöztem. Akkor még nem sejtettem, hogy majd lesz egy „igazi” íjam is, amit a papszentelésemre kapok ajándékként barátaitól...

Én is szerettem focizni, akár teniszlabdával is. Gyakran így töltöttem az iskolaudvaron az ebéd utáni időt, amíg a délutáni hittanórára vagy a matekszakkörre vártam.

- Tizenkét évesen elhagyta szülővárosát, hatosztályos gimnáziumba ment Esztergomba, a ferencesekhez. Érzett már magában valami vonzódást ahhoz a világhoz, vagy ez akkor még egyszerűen szülői ráhatás volt?

- Nehéz elválasztani egymástól a kettőt, a rokonságban erős hagyománya volt ennek az iskolának, olyannyira, hogy az óvoda elvégzése után egyből oda akartam menni. A légkörnek, amiben felnőttem, nyilván van szerepe abban, hogy úgy gondoltam, ott jó lesz nekem.

- És jó lett?

- Igen. Bár nem kis váltás az otthon fészekmelegéből másik városba költözni, a kollégium huszonöt fős termébe, ahonnan csak két-három havonta lehet hazamenni, hiszen szombaton is van tanítás. A városba se mehettünk ki, amikor csak kedvünk támadt, megsabták ennek idejét is. De bent is bőven volt lehetőség a tartalmas időtöltésre: osztályfőnökünk

előírta nekünk az órarenden kívüli sportolást is, ennek köszönhetően kezdtem el röplabdázni, amit nagyon megszerettem. A tornatermet használhattuk esténként is, a szigetre sokszor kiengedtek minket futni vagy focizni, a hálóban is volt pingpongasztal, amit használtunk is, amikor csak lehetett. De a sport mellett a könyvkötészettel is ismerkedtünk, valamint lelki programok is részét képezték mindennapjainknak: a ferences szerzetesek által szervezett vagy vezetett közös imádságok, elmélkedések, gyónási lehetőségek. Mindez az iskolával, a kulturális programokkal kiegészülve, és legfőképp a diáktársakkal, akik az ország legkülönbébb helyeiről jöttek, igen változatos, kerek életünk volt a ferences gimnáziumban és kollégiumban.

Érettségi

- Hogyan dönti el egy fiatalember, hogy katolikus pap lesz?

- A „hivatás” szó igen kifejező: a papság sem pusztán döntés kérdése, hanem előtte van valami titokzatos: valaki hív. Merem remélni, hogy Isten a papságra hívott. Édesanyám visszaemlékezése szerint már kisgyerekként azt mondtam, hogy én pap szeretnék lenni. Ez nyilván nem jelentett akkor egy tudatos, komoly döntést, de azt jelezheti, hogy hamar meggyőződtem arról, hogy érdemes komolyan venni a hitet. (Most is azt vallom, nem lehet pusztán hobbiként, szokásként vagy hagyományként venni a hitet.) Gyerekkorom meghatározó élményei a mindennapos közös családi imák, a közös részvétel a szentmiséken. A nagyszombat esti szentmise a Krisztus feltámadását meghirdető Örömeikkel mind a mai napig életem legboldogabb eseményei közé tartozik.

Kisiskolásként elkezdtem ministrálni, és úgy néz ki, nem csak a körülöttem lévőkre figyeltem a templomban, hanem magára a szentmisére is, és megérintett, amit hallottam. Egyszer édesanyám megkérdezte tőlem,

hogy miért szeretnék pap lenni, és én kicsit csodálkozva kérdeztem vissza, hogy ő nem hallja a misén Jézus felszólítását: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” ?

Szerettem tehát a templomot, a szentmisét, a közösséget és sok papot megismertem. Jó volt látni, mennyire különbözőek, de abban mégis meg egyeznek, hogy a papi hivatásra igent mondtak, szeretik Istent és papként próbálják segíteni az embereket. Persze nem elcserélni akartam velük az életüket, hanem a saját utamat kerestem. De ebben segítség volt már hamar meglátni, hogy a papsággal – mint ahogy a hittel, annak kihívásaival együtt is – nem leszek kevésbé szabad, nem rám erőltetnek valamit, ami tőlem idegen, hanem igazán önmagam lehetek, ha Istennek igent mondok.

Római szemináriummal

- Töprengett máson is?

- Az iskolában a matematika volt a kedvenc tantárgyam, emelt szintű érettségit tettem belőle és kacérkodtam a gondolattal, hogy a matematikus szakra jelentkezek. Akkor még akár matektanárként is el tudtam képzelni magam. A családban való élet is vonzó volt természetesen.

- Mi volt az úton az az állomás, ami eldöntötte, mi lesz az, amire egyértelműen fel akarja tenni az egész életét?

- A végleges döntést Róma közelében, egy személyesen kísért lelkigyakorlat során hoztam meg. Ez egy csendben eltöltött hét volt, a Szentírás

Diakónusszentelés

Papszentelésem - bátyámmal

olvasásával, befelé figyeléssel, vagyis Istenre figyeléssel. A lelkigyakorlat alatt annyi volt a kapcsolat a külvilággal, hogy naponta húsz percet beszéltem a jezsuita lelkivezetővel, visszatekintve az elmúlt nap belső történéseire, és még útmutatást is kaptam a következő napra: mit gondoljak át életemről, Istennel való kapcsolatomról, valamint melyik részt olvassam el a Bibliából, imádságom alapjául. Ezen a lelkigyakorlaton tudtam kimondani teljes szabadsággal és elhatározással az igent a papi hivatásra.

Keresztelő után a családdal

- A felkészülés éveiben és felszentelése óta is többfelé járt, sokat láthatott, tapasztalhatott.

- Valóban. A kaposvári egyházmegyébe jelentkeztem papnak, Balás Béla püspök úr Budapestre küldött tanulni, majd két év múltán Rómába, ahol összesen öt évig tanultam. A római kollégiumba több, mint 10 országból érkezünk, az egyetemre pedig a szélrózsa minden irányából.

Kaposvári búcsúmise

A papképzés gyakorlati éve alatt megfordultam Csurgón, a főváros VIII. kerületében és egy olasz plébánián is. Rómából hazatérve Kaposváron lettem káplán a Szent Imre Plébánián, Varga László atya segítőjeként.

Amikor püspök lett, akkor az ő megbízásából ugyanazon a plébánián maradtam, immár egyedüli papként.

A plébániákon a keresztelestől kezdve a temetésig sok és sokféle élet-helyzetben és lelkiállapotban lévő emberrel találkozom. Plébánosként pedig egy sor gyakorlati problémát kell megoldani - a törvényi szabályozástól a gazdálkodáson át a technikai megoldásokig -, ami egy közösség vagy egy épület fenntartásához, biztonságos működtetéséhez mind-mind szükséges.

Kaposvári időszakomra esett a covid is, ami alatt a működés új formáit kellett megtalálni. Nemrég jutottam el csak addig, hogy igazán otthon érzem magam a plébánián a közösségben, ottani teendőimben. De püspök atya megbízásából új feladatot kaptam, Marcaliba kerültem.

- Mik voltak az első benyomások?

- Ez egy másik város, így természetesen más környezet várt, mint amit megszoktam. Számomra ismeretlen volt mindenki és új minden helyzet, szerencsére sok segítséget kaptam és kapok a plébánián. Eddig egy templomot bízta rám, itt szempont a több templom a közösségéről való gondolkodásban és a miserend kialakításában is.

Az elején furcsa volt, hogy Kaposvárhoz képest az itt kialakult szokások szerint korábban kezdődik az esti szentmise, de úgy látom, ez igazodik ahhoz is, hogy Marcaliban esténként előbb elcsendesedik az utca.

Kaposvár belvárosa után élmény volt számomra – és még mindig az – a tágasság, a nagy terek léte, és a viszonylagos természetközelség.

Például többször botlottam mókusba a plébánia udvarán, megörültem a kertben repkedő denevéreknek és cinegéknek, vagy örömmel pillantottam meg a vezetékeken ülő fecskéket, amikor a rolleremmel gurultam a gombai templom felé.

- Milyen tervekkel érkezett Marcaliba?

- Azt szeretném hirdetni, amit az Egyház mindig is vallott: Isten szeretetből elküldte a Fiát a világba, hogy megváltson minket bűneinktől és megossza velünk örök életét, az élet teljességét. Egyházat alapított, hogy benne Istennel és a többi emberrel megélhessük a szeretetközösséget. Az újdonság abban lehetséges, hogy milyen formában éljük meg a hitünket plébániai közösségként és hogy miként hirdetjük a többieknek ennek örömhírét. Az első évet legfőképp a beilleszkedésre szánom. A közösségnek megvan a kialakult élete, amit először meg kell ismernem, terveket csak erre építve érdemes szólni. A tervek pedig csak akkor válnak valósággá, ha az emberek nyitottan fogadják. Én is igyekszem őrizni magamban a nyitottságot a javaslatokra, melyek a hit megélését és a közösséget erősítik.

- Mikorra reméli, hogy már otthon fogja érezni magát nálunk?

- Előző helyemen több év kellett hozzá, mire valóban otthon éreztem magam. A személyes kapcsolatok kialakulásához sok idő, találkozás, beszélgetés kell. De papi és plébánosi feladataimban már most egyre inkább feltalálom magam.

A legnagyobb segítséget pedig már a költözésem előtt megkaptam: amikor először jöttem Marcaliba, Iván atya végigvezetett a számomra új és idegen helyen. A templomba belépve viszont megnyugtató érzés fogott el: ő, hát ez ismerős, Jézus itt is jelen van! Isten házában otthon vagyok.

AHOL TUDNAK, SEGÍTENEK

Karácsony közeledtével nyitottabbak vagyunk mások segítségére, talán jobban észre vesszük azokat az embereket, akik nem csak ünnepekkor teszik ezt. Ilyenek a polgárőrök. Megtapasztaltam, hogy bármikor bizalommal fordulhat hozzájuk bárki a problémájával. Egy hónapja idős szüleim udvarába késő este egy idegen mászott be a kerítésen át, feltételezem, nem jó szándék vezérelte. Ők észrevették, és elijesztették. Másnap, vasárnap reggel felhívtam Horváth Attilát, megkértem arra, ha lehet, a napokban néhányszor menjenek el a szülők háza felé. Ő még aznap kölcsönbe kamerát szerelt fel addig az udvarba, amíg mi sajátot tudunk üzembe helyezni. Azóta is többször járőröznek a környéken, hisz több egyedül élő nyugdíjas lakik arra.

Horváth Attilával, a polgárőr egyesület elnökével és két társával beszélgettem.

- Mikortól működik polgárőrség Marcaliban?

Horváth Attila:

- Marcali Város Polgárőr Egyesület a hivatalos nevünk, 1998-ban alakultunk. Laki Istvánék hozták létre, sokáig ő volt az elnök, majd Pápai Éva. Én 2022-től vettem át a tisztséget. Jelenleg 58-an vagyunk tagok, négy éve két fiatal is csatlakozott hozzánk. Hetente tudunk szolgálatot teljesíteni. Javarészt marcaliak, de pl. Horváth Cintia és Horváth Attila győtai. Meiszterics Titanilla Keszthelyről járt be, ő ott is dolgozik a kórházban.

- Mik a civil foglalkozásaik?

- Változatos. Többen dolgoznak a GAMESZ-nál, vannak egyéni vállalkozók. Az én főnököm is nagyon korrekt, megértő ezzel a munkámmal kapcsolatban. Tudja, hogy a városért, az emberekért dolgozunk.

- Milyen sűrűn vesznek fel szolgálatot egy héten?

- Állandó napjaink a szerda, péntek, szombat és vasárnap. Ha kell, más napokon is dolgozunk, attól függően, milyen típusú események történnek. Mi segíteni próbáljuk a rendőrség munkáját. Jó a viszonyunk egymással, összedolgozunk. De ugyanezt elmondhatjuk a tűzoltókról, mentősökről is. Ünnepekkor tovább szolgálunk, rendkívüli eseményekkor, ha kérnek bennünket, segítünk. Mindenszentekkor már délelőtt a temetőben és környékén vagyunk, irányítjuk a forgalmat, igyekszünk megakadályozni a lopásokat. De dolgozunk a karácsonyi és újévi időszakban is a rendőrséggel együtt. Végh Ferencsel vállaltuk azt is, hogy rendszeresen bevásárolunk néhány egyedül élő idős embernek. Rendezvényeket is biztosítunk. Nagy Sándor minden második szombaton a meccseken felügyel.

- Hogyan kell elképzelni a járőrözést, mire van jogosultságuk?

- Természetesen nem csak kocsikázunk, hanem például próbáljuk kifigyelni a besurranásos lopási eseteket. Igyekszünk beazonosítani azokat a személyeket, akik csak megfigyelők a bűneset előtt. Figyelmeztetjük a kerékpárosokat a közlekedési táblák utasításainak betartására. Célunk a megelőzés, mi nem büntetünk, csak figyelmeztetünk. Hangsúlyozom, a fő területünk a megelőzés, figyelmeztetés és a segítségnyújtás.

- Mihez van joga egy polgárőrnek azon kívül, hogy figyelmeztet? Mit csinálnak, ha tetten érnek valakit bűncselekmény elkövetése közben?

- Értessítjük a rendőrséget és ott tartjuk az elkövetőt a járőr megérkezéséig.

- Mennyire jellemző Marcalira a bűnözés, hogyan látják?

- Nem jellemző, az elmúlt években minimális esetben kellett beavatkozni. Ritkább lett a szőlőspincék feltörése is.

- Időseknél mire figyeljenek a hozzátartozók? Mit javasol?

- Főleg a szomszédok beszélgessenek, menjenek át egymáshoz. Lát-szódjon, hogy van mozgás a háznál. A gyerekek sűrűn látogassák az idős szülőket. A bűnözők először kifigyelik a kiszemelt házat, hányan, kik lakják. Ha van rá mód, szereljenek fel kamerát, vagy legyen olyan kutya, ami nem fogad el idegentől semmi ételt, különben akció előtt gyakran megmérgezik őket. Több ilyen eset volt az utóbbi időben a városban. Ha valami gyanúsát észlelnek, azonnak hívják a 112-es telefonszámot és ragszkodjanak az intézkedéshez!

- Az emberek hogyan viszonyulnak a polgárőrökhöz?

- A többség elismeri a munkánkat. Azt azért szeretném elmondani, nagyon nem helyes, ha a szülők az egyenruhásokkal riogatják a gyerekeket. Pont arra kellene megtanítani a kicsiket, ha bajba kerülnek, akkor pont hozzájuk (hozzánk) kell fordulniuk. Nemrégén történt, hogy egy 3-4 éves kislány az egyik fesztiválon elkeveredett a szülők mellől. Ő tudta, mit kell tennie, odajött hozzánk segítséget kérni! S meg is lett hamarosan az anyuka.

Csoport névsora:

Horváth Attila, Dinnyés Attila, Nagy Sándor, Lukács János (elnökhelyettes elhunyt), Horváth Attila, Pápai Éva, Meiszterics Titanilla, Horváth Cintia

- Miből tartják fent magukat?

- Az OPSZ alá tartozunk. A megyei elnök Poór Gyula, nélküle autónk se lenne. Korábban az önkormányzattal volt közös üzemeltetésben a gépkocsi, amit használtunk. A mai napig havi szinten támogatnak bennünket. Szükség is van rá, hiszen mi nonprofit szervezet vagyunk, nincs saját költségvetésünk. Kihasználjuk a pályázati lehetőségeket, s adományokat, felajánlásokat fogadhatunk el. A hivatalos internetes oldalunkon megtalálható a számlaszámunk.

Mi rendezvények biztosításáért sem fogadhatunk el pénzt, nem adhatunk számlát. Fő támogatónk az Országos Polgárőr Szövetség és az önkormányzat. Sajnos, az itteni cégek kevésbé adakozóak felénk. Mi ebből üzemeltetjük az autót, amivel járőrözünk. Ha elfogy az üzemanyagra a pénz, megyünk kerékpárral és gyalogosan. Ekkor azonban adott szolgálat alatt kisebb területet tudunk bejárni. Kijelölt útvonalunk nincs, aznap döntünk arról a helyzetnek megfelelően, merre megyünk. Rendőrök nélkül Marcali, Bize, Boronka és Gyótapuszta a területünk, velük a volt járás is. Havi szinten 800-850 km-t megyünk. Gyakran a kocsi fűtésén próbálunk spórolni pénzt. A megyei vezetők próbál egyre több mindent kiharcolni a polgárőröknek, ebből költünk eszközökre (pl. kamerák vásárlása, hogy azt egy időre kölcsönözni tudjuk a segítségre szorulóknak), ruházatra.

- Kapnak valamilyen hivatalos elismerést a munkáért?

- Igen, minden évben kiemelik a jól dolgozókat. Ez erkölcsi elismerés, nem pénzbeli jutalom.

- Vannak rendezvények a szövetségben?

-Igen. Vármegyei és országos szinten is megszervezik a Polgárőr-napokat, ekkor tudunk találkozni a többiekkel is. Vannak csapatépítő tréningek. Minden egyesületben megvan az az összefogás, ami kell ehhez a munkához. Lehet egymástól jó gyakorlatokat tanulni, megbeszélni, mik azok az eszközök, amelyek jól jöhetnek a szolgálatban.

- Párjaik hogyan viselik ezt az időigényes elfoglaltságot?

- Kénytelenek elfogadni. Többnyire a párjaink is polgárőrök, idővel ők is tagok lettek az egyesületben.

- Meiszterics Titanilla még ifjú polgárőrként, tíz éve csatlakozott az egyesülethez, ekkor még Kaposvárra járt gimnáziumba. Mi vonzott mindebben 16 évesen?

- Attila a család régi ismerőse, ő mesélt a munkáról. Kíváncsi lettem, mit

is csinálnak, hogyan segítik a várost, ezért elkísértem néhány szolgálatba. S itt is ragadtam. Tanulás mellett heti 2-3 alkalommal járőröztem. Később átjelentkeztem a marcali gimibe. Miután dolgozni kezdtem, maradt a heti egy szolgálat. Megszületett Lara kislányom, majd Keszthelyre kerültem dolgozni, a kórházban lettem a sürgősségi osztályon adminisztrátor. Amíg kicsi volt, csak rendezvényeken segítettem, addig édesanyám vigyázott rá. Most már óvodás, szeretnék visszatérni, intenzíven végezni ezt a munkát. A gyermekem édesapja is polgárőr egyébként.

- Hányan vannak hölgyek a csapatban? A férfiak elfogadtak benneteket?

- Öten vagyunk jelenleg. Egyenrangú tagok vagyunk, mi ugyanúgy részt veszünk mindenben. Nyilván jobban féltenek bennünket. De ez így van ma már a rendőröknél is. Ahogy változik a világ, változik a hozzáállás is.

- Mi a vonzó ebben a tevékenységben? Mi a titok?

- Eleve segítőkész emberek vagyunk. Ha ezáltal könnyebbé, jobbá tudjuk tenni az emberek életét, az végtelenül jó érzés. Szeretjük csinálni, erre tettünk esküt.

Horváth Attila szerint fontos az is, hogy jó a közösség. Olyanokból áll, akik tenni szeretnének a városért, az emberekért. Összeszokott, jókedvű a csapat.

Dinnyés Attila is Keszthelyen dolgozik, ott jelenleg nincs egyesület, nem működnek. Szeret Marcaliban a csoport tevékeny tagja lenni.

- Nemsokára karácsony. Hogyan telik, mi a szokás a családban?

- Szeretteink alkalmazkodtak ahhoz, hogy lehet, ünnepen is szolgálatban vagyunk.

Meiszterics Titanilla:

-Mivel kórházban dolgozom, a kislányom megszokta, hogy anya esetleg távol van. Legfeljebb később kapja meg az ajándékokat, de nem marad el az ünnepi hangulat. Anyukáméknál leszünk. Húsleves, rántott hús, franciasaláta a menü. A halászlévet mindig én készítem. Azt, hogy milyen sütemény legyen, szavazásra bocsátom, s teljesítem a kívánságokat.

Horváth Attila:

-Nincs meghatározott ételsor. A keresztgyermekeimmel fogom tölteni a karácsonyt. Meglátogatom majd a barátaimat is.

Békés, nyugodt, boldog ünnepeket kívánunk!

VENDÉG-MUNKÁSOK MARCALIBAN

Feltűnhetett már a városban élőknek, hogy egy ideje a boltokban, piacon, a fürdőben, rendezvényeken gyakran találkozni ázsiai emberek csoportjával. Hogyan és miért kerültek ők Marcaliba?

A Mongóliából érkező vendégmunkások két tolmácsával beszélgettünk, akik a ZIEHL-ABEGG Kft.-ben dolgoznak. -A hölgy Mongóliából származik, de itt tanult a Pécsi Tudományegyetemen építőmérnök szakon. Ő a mongol projekt első tagja.

- Hányan dolgoznak az üzemben?

- 2022. május 30-án kezdett az első 10 fő, jelenleg 14-15 fő mongol munkatársunk van. Két év határozott időre szól a szerződésük, de vannak, akik előbb távoznak. Viszonylag magas a fluktuáció közöttük. A férfiak a ZIEHL-ABEGG Kft. rácsüzemében dolgoznak, nehéz fizikai munkát végeznek három műszakban.

- Hogyan kerülnek ide?

- Mongóliában nagy az érdeklődés a külföldi munkavégzés iránt. Magyarországon az elmúlt évben jogszabályban könnyítették meghatározott, harmadik országból érkező emberek munkavállalási engedélyének kiadását. Ezt kihasználva létrejöttek munkaerőtoborzó cégek Mongóliában, akik a magyarországi partnereken keresztül munkaerőt közvetítenek és kölcsönöznek a cégeknek, velük került kapcsolatba a ZIEHL-ABEGG Kft.

- Mi az oka, hogy keresik a mongol emberek ezt a lehetőséget?

- Ennek több összetevője van. Egyrészt kíváncsiak Európára, új dolgokat szeretnének látni, tapasztalni. Másrészt a Covid óta még tovább gyengült a gazdaságunk. Számukra ez egy lehetőség. Mivel Magyarország és Mongólia között erős a kapcsolat, van arra lehetőség, hogy ide jöjjenek munkát vállalni.

- Tudják hol van Magyarország? Ismernek bennünket?

- Nem igazán. Először a térképen keresik a helyet, van, aki még soha nem hagyta el korábban Mongóliát. Arról viszont hallottak már, hogy a magyar emberek intelligensek és sok Nobel-díjjal büszkélkedhetnek.

- Magasabbak itt a fizetések?

- Mongóliához viszonyítva jelentősen. Jellemzően Ulánbátorban jobban keresnek, mint vidéken, és a Marcaliban dolgozók többnyire nem a fővárosból érkeznek. Otthon átszámítva 50-70 ezer Ft-ot tudnak keresni. Óriási az infláció mértéke is.

- Milyen körülmények közül érkeznek?

- A városokban jellemzően panellakásokban, épített téglaházakban laknak, de sok a jurtában élő család is az országban. Főként vidéken erős még a nomád életmód jelenléte. Jelentős az állattartás mind táplálkozási, mind pedig egyéb okokból. Export cikk a gyapjúból, kasmirból készített termék. Jellemző állataink a teve, a birka, a kecske és a jak.

Számukra az első kulturális sokk az, amikor elmennek Ulánbátorba (on-nét repülnek hozzánk), teljesen más világgal szembesülnek. Marcali ezért már nem furcsa nekik, már átestek ezen az érzésen az utazás előtt.

- S nálunk hol laknak?

- Egy csoport a Posta köz 2. alatt üzemelő Munkásszálláson, de laknak Sávolyon és Nagykanizsán bérelt családi házakban is.

- Hogy tetszik a város?

- Nagyon tetszik. Szép tiszta és minden van annak ellenére, hogy kisváros. Van fürdő is és közel a Balaton.

- Munkán kívül ismerkednek a várossal, elmennek rendezvényekre? Alakul ki kapcsolat, ismeretség a városlakókkal?

- Próbálnak barátkozni, de a nyelvi akadályok ezt nehezítik. Nyelveket nem beszélnek. S a mongol nehéz nyelv, a magyaroknak nehéz kitalálni is egy-egy szó jelentését. Máshogy mutatnak dolgokat, magyaroknak furcsa kézművelkedésekkel. Így nehéz egymás megértése.

Sokan csak televíziót néznek, interneteznek otthon munka után. Néha elmennek a nagyobb szabadtéri rendezvényekre, felfedezték maguknak a fürdőt is. Főként azonban spórolnak, hisz küldik haza a családnak a keresetet. Eleinte nehezen fogadták el a segítséget is, mindent maguk igyekeznek megoldani.

- Hazamennek szabadság alatt?

- Nem, túl drága az út, illetve nehéz is jó előre ütemezni a leállást. Videó telefonálással tartják az otthoniakkal a kapcsolatot. Vegyes egyébként a családi háttérük, vannak egyedülállók, van, akit öt gyermek vár haza. Életkorban 19-től 55 éves korig vannak itt, iskolázottságot tekintve jellemzően a középiskolát végzik el.

- Volt-e számukra furcsaság velünk kapcsolatosan?

- Az, hogy a munka közti szünetekben itt csendesek az emberek. Náluk ilyenkor élénk, hangos beszélgetés van. Azt is meg kellett szokniuk, hogy itt percre pontosan kell megjelenni műszakkezdésre, s nem lehet picivel se korábban elmenni. Mongóliában ez lazábban működik.

ZIEHL-ABEGG

- Más a mentalitásunk?

- A magyarok úgy érzem, távolságtartóbbak eleinte. Ugyanakkor befogadóak, ha kicsit megismernek bennünket, már barátságosak.

- Érte valamelyiküket kellemetlen élmény?

- Nem igazán. Amikor ideérkeznek, van számukra egy integráló nap. Itt elmondják nekik, mi szokás, mit szabad és mit nem.

- Megkedvelték a magyar ízeket?

- Igen, szeretik. Főként a gulyást, aminek van mongol változata is. Sok hasonló stílusú ételünk és alapanyagunk van: liszt, tészta, krumpli. Kedvelik a pálinkát, azt, hogy itt mennyire gyümölcsös az íze. Mivel nálunk általában hideg van, kevés a gyümölcs.

- Hogyan barátkoztak meg az enyhébb időjárással, a forró nyarakkal?

- Az elején nagyon szenvedtem én is, ők is. De a nomád mivoltunkból következőleg megtanultuk, hogy alkalmazkodni kell a környezeti viszonyokhoz. Nálunk télen nem ritka a mínusz 30-35 fok sem, főleg este és éjszaka. Viszont a levegő szárazabb. A meleg sem ismeretlen, hisz ott a Góbi-sivatag, egyikük onnét jött. Itt még a meleg júniusban is kiskabáttal védte magát.

- Közelednek a karácsonyi ünnepek. Ünnepelnek?

- Az ország több mint fele buddhista, kevés keresztény van nálunk (ők szabadon megtartják az ünnepeiket), ezért nem. Még az üzleti jellege se tört be hozzánk. Nálunk az újév a nagy ünnep (december 31. - január1.), hasonlít az itteni karácsonyra. Összegyűlnek a családok, ajándékoznak, finom ételeket készítenek. Tradicionális étel a dumpling, ami darált fűszerezett marhahúsból készül. A kis golyókat tésztafékába gyúrnak bele és gőzben párolják. Nagyon finom étel. Ittiban szeretjük a tejes teát fogyasztani ilyenkor.

Nagy ünnepünk még a Holdújév, ami általában februárban van. Időpontját a buddhista monostor határozza meg. Nálunk ez az igazi újév.

- Itt is ünneplik majd?

- Igen, lesz közös főzőcskézés.

- Ön évek óta itt él. Mit csinál szabadidejében?

- Próbálok magyarul tanulni, de nagyon nehéz a nyelvük. Nyugati filmeket nézek, a mongol adásokhoz, filmekhez nem igazán lehet hozzáférni még az interneten sem. A magyar zenészek közül Rúzsa Magdit hallgatom szívesen. Élvezem az itteni jó időjárást és tiszta levegőt. Nálunk Ulánbátorban főleg télen a szénnel való fűtés miatt nagy a légszennyezettség.

- Mi tetszik különösen Magyarországon?

- Például az, hogy ingyenesen hozzáférhető a bölcsődei és óvodai ellátás. Nálunk kevés a hely, lottón sorsolják ki a szabad kapacitást. Különbösen keményen fizetni kell a szolgáltatásért.

- Van honvágya?

- Igen. Otthon a családom, szüleim és a lány testvérem. De a technológiának köszönhetően, szinte mindennap beszélek a családommal. Hogy mit hoz a jövő, még nem tudom.

ÜNNEPIDÉZŐ

Megkérdeztünk néhány köztisztviselőt arról, hogyan emlékeznek vissza a régi, gyerekkori karácsonyokra. Őriznek-e belőlük valamilyen hagyományt a saját családjukban? Milyen ajándéknak örültek a legjobban? Hogyan telnek majd az ünnepek, mi a szokás náluk?

**GÁJER SZILÁRD TANÍTÓ,
MARCALI MIKSZÁTH KÁLMÁN ÁLTALÁNOS ISKOLA**

Amire már vissza tudok emlékezni, olyan 5-6 éves korom körül lehetett. A karácsony nálunk mindig a nagycsaládról szólt. Nagyon vártuk már, hogy a nagyszüleink megérkezzenek. Akkoriban még nem volt mindennapos a déli gyümölcs, banánt, narancsot, mandarint a '80-as évek derekán csak télen ettünk, karácsony tájékán.

Szenteste délutánján megérkeztek tehát édesapám és édesanyám szülei is, így ezen az estén nálunk gyűlt össze a család. Talán még óvodás lehettem, amikor pár évig az volt a szokás, hogy amíg otthon az előkészületek zajlottak, mi, gyerekek moziban voltunk a nagyszüleinkkel. Ilyenkor mindig valamilyen mesefilmet adtak, például a Micimackót, a Vukot vagy a 101 kiskutyát. Amikor aztán hazaértünk, már a feldíszített karácsonyfa várt minket és az ünnepi vacsora.

Mindig igyekeztünk hagyományos ételeket tenni az asztalra és ez máig így van. Akkoriban talán a rántott hal volt a sláger krumplisalátával és töltött káposzta, de nekem ez az időszak mindig is a mákos kalácsról szólt. Diósat akkor ettem, ha a két ünnep között elfogyott már a mákos, de szilveszterre gyakran készült újabb adag.

Kocsonyát is mindig ilyenkor főztünk, és főzünk most is, és mostanában halászlé is mindig gőzölög a karácsonyi asztalon, amit én készítek és kizárólag ponty a halszelet.

Mivel a városban éltek unokatestvéreink, ezért karácsony első napján általában meglátogattuk egymást, és megcsodáltuk, ki mit kapott a Jézuskától. Másnap pedig a Gájer család apraja-nagyja apai nagyszüleimnél gyűlt össze.

Édesapámék négyen testvérek, népes családdal, így karácsonykor, húsvétkor és búcsúkor mindig összejöttünk Somogyzsitfán. Nagymamám ilyenkor a szokásoknak megfelelően almát vágott annyi gerezdre, ahányan voltunk és mindenkinek kellett enni belőle, hogy a következő évben megint mind együtt lehessünk.

Nagymamám a falubeli asszonyokkal az év során többször süített mindenféle süteményeket, tortákat lakodalmakra. Ezeken a családi ünnepeken pedig minden unokájának megsütötte a kedvenc süteményét. A kisszoba rogyásig volt tortákkal, méteres kaláccsal, bejglivel, mindenféle aprósüteményekkel. Unokabátyám kedvence, a mézes puszedli már csak a felső szoba szekrényének tetején fért el.

Nagyszüleim sajnos már nincsenek közöttünk, így ezek az összejövetel elkoptak. Sokáig azonban szüleimmel és testvéreimmel, illetve családjukkal a szentestét együtt töltöttük.

Ma már mindenki a saját családjával ünnepel ilyenkor, de karácsonykor összejön a família, hasonlóan a régi időkhez. Szűk családjukban tíz unokatestvér van, így talán a gyerekeink érzései is hasonlóak lehetnek, mind nekünk voltak akkoriban.

Igyekszünk karácsonytájt kiszakadni kicsit a hétköznapokból, bár a napi rutin öt gyerek mellett gyakran átveszi az uralmat az ünnepek felett is. Igyekszünk egymásra odafigyelni, és mindig együtt készülünk az ünnepre. Advent idején szép lassan előkerülnek a fények, a karácsonyi manók, a kandalló, és ahogy egyre közeledik az ünnep, szinte észrevétlenül telik meg karácsonnyal a ház.

Szentestére készülve jönnek hozzá az illatok, a fahéj, narancs, fenyőillat. A karácsony nálunk ma is a családról szól, és nem is tudnám másképp elképzelni.

**DOMBÓVÁRI KINGA IGAZGATÓ,
BERZSENYI DÁNIEL VÁROSI KÖNYVTÁR**

Nagyon szeretem a karácsonyt, gyerekként is az egyik kedvenc ünnepem volt. Fontosak nekem a karácsony körüli rituálék, amelyek minden karácsonyomban egyformák voltak. Ilyen az ünnepi vacsora, ami nálunk mindig halászlével kezdődik, utána rántott ponty, párizsi pulykamell és francia saláta. Ezután kezdődhetett az ajándékbontás. Az egyik legemlékezetesebb karácsonyi ajándékom volt a Game of Life családi társas játék, amellyel utána sok éven át játszottunk minden karácsonykor, s most már a saját gyerekeimmel teszem ezt. Hasonló szokásokat próbálok kialakítani saját családom körében is.

**ZAJCSUKNÉ PÁHI KATALIN TANÁR,
MARCALI NOSZLOPY GÁSPÁR ÁLT. ÉS ALAPF. MŰVÉSZETI ISKOLA**

A karácsony és a karácsonyfa díszítés különleges szerepet játszott mindig az életemben. Tíz éves koromig Niklán laktunk, szobáink jóval magasabbak voltak, mint a mostaniak, de szüleim minden évben mennyezetig érő karácsonyfát állítottak. Rengeteg dísszel, aminek egy részét mi magunk készítettük. Színes és fényes papírból, szalmából, dióból. A fát közösen díszítettük és estére mindig ott voltak alatta az ajándékok is.

Mivel édesapám orvos, számunkra természetes volt, hogy ünnepekkor is dolgozik. Szeretett fényképezni, a képeket ő maga hívta elő, így nekünk mindig saját készítésű karácsonyi képeslapjaink voltak, amin a húgommal mi szerepeltünk. Később Marcaliban már sok-sok rokonunkkal együtt ünnepeltük a karácsonyt. December 24-én este mindig annál a családnál gyűltünk össze, ahol a legtöbb kisgyerek volt. Így sokáig nagybátyáméknál töltöttük a szentestét.

Talán a legszebb karácsonyom 1987-ben volt, amikor december 22-én megszületett Eliza, a nagyobbik kislányom. Ugyan a marcali kórházban töltöttem, de ezt nem bántam. Az ágy mellett lévő éjjeli szekrényre egy pici fenyőág került, a kórház előcsarnokában pedig egy hatalmas, gyönyörűen feldíszített fát csodálhattunk. Ettől az időszaktól kezdve a család a szentestét már nálunk töltötte. Amikor már két kislány volt a családban és a húgomnak is megszülettek a kisfiai, az ő feladatuk volt a nagyszülőknél feldíszíteni a karácsonyfát. Ezt mindig nagy örömmel tették. Elizával és kisebbik lányommal, Lilivel már az adventi időszakban elkezdtünk készülni az ünnepekre. Mézeskalácsot sütöttünk, aminek egy része karácsonyfadisz lett, mert az aranyos figurákat sajnáltuk megenni. Úgyhogy lovacskák és egyéb állatfigurák, sőt kutyánk, Hádész sógyurmából készült mancslenyomata is ott lógott a fán.

Minden évben különleges feladat volt a fagyöngy beszerzése. A marcali hegyben sétálva, mindig találtunk egyet-egyét, ami aztán itthon a lakást

díszítette. Évközi kirándulásaink alkalmával – akár a tengerparton, akár a hegyekben jártunk - mindig gyűjtöttünk fenyőtobozokat, amik szintén felkerültek a karácsonyfára.

A mikor a gyerekek már nagyobbak lettek a szentestét csak a szűk család töltötte együtt. Másnap viszont az ünnepi ebédre hozzánk érkezett a dédnagymama, a nagyszülők, húgom és családja az unokatestvérekkel, barátokkal, barátnőikkel.

A 2020-as év emlékezetes volt, hiszen december közepétől egészen 23-án éjjelig a covid járvány miatt karanténba kerültünk. Nagyon megható volt számomra, ahogy a családtagok, barátaink, ismerőseink meg-megjelentek a ház bejáratánál, ajándékokkal leptek meg minket, amiket aztán az ablakpárkányon hagytak. Abban az évben így Elizával ketten díszítettük a fát, és ültünk az ünnepi asztalnál. Karácsony első napján azonban már hazajöhetett Lili is és egy rövid időre húgomék is meglátogattak bennünket. Így lett újra vidám az ünnep.

Azóta már korábbi szokásaink újra visszatértek. A december 24-i szűk családi körben történő vacsorát másnap közös családi ebéd követi. Így lesz ez idén is.

MOLNÁR TÍMEA

MARCALI VÁROSI CSEVEGŐ (ADMIN –FACEBOOK)

Karácsony közeledtével mindig ünneplőbe öltöztetjük a szívünket, lelkünket. Régen sem volt ez másképp. Attól függetlenül, hogy édesapám az égből vigyáz rám kisgyerek korom óta, az édesanyám, nagyszüleim, édesanyám testvérei mindig igazi ünneppé varázsolták ezeket a napokat. Szerényen, de szépen megterített asztalra, hatalmas karácsonyfára emlékszem. Jókedv, családi összejövétel, beszélgetés, az ajándékok kicsomagolása volt a jellemző nálunk. Amíg engem szánkózni vittek a Nagypincéhez vagy a hegybe, addig a fát meghozta a Jézuska. Sosem volt szigorú menetrend az ünnepek alatt, de együtt volt a család és sokat játszottunk, beszélgettünk. Tudom, hogy ez a csodásan színes mesevilág, öröm megteremtése azért is nagy erőfeszítésbe került, mert apu már nem

lehetett velünk. Mérheterlenül nagy szeretet vett körül mindig. Nagyapám és nagymamám oszlopos tagjai, a család szilárd, összetartó ereje voltak. Mára ezt a szerepet édesanyám vette át. Nagyon jól működünk, egymás iránti tisztelettel, szeretettel élünk.

Ha volt a régi Tanácsnál Télapó váró és karácsonyi műsor, mindig elvitt a család. Szita Heni néni kedvéért szavaltam a gyerekeknek, felnőtteknek a műsorban. Majd a Télapót Heni néni ölébe bújva vártam. Az ő varázsa arra is rávette a későbbiekben, hogy a névadó ünnepeken elmondjak pár verset.

A mai napig az édesanyám, a párom, a testvéreim és az egész családom a támogatás, a menedék, a szeretet forrása számomra. Nemcsak karácsonykor, hanem a hét bármely napján.

Az ünnepet megelőzően édesanyámmal és a húgommal karácsonyi asztali és ajtó díszeket készítünk minden évben, saját portáinkra, vagy a régiéket szépítjük fel. A szívemet ezen a karácsonyon is ünneplőbe öltöztetem. Jómagam ötlete alapján, a családom férfi tagjai által készített karácsonyfát idén is feldíszítem az ünnep közeledtével. Biztos vagyok benne, hogy az ünnep javát édesanyáméknál töltjük majd. Karácsonyi mazsolás kalácsot, pulykát fogok sütni. A családunk ilyenkor összeül közös ebédre. Rántott hal, töltött káposzta és bejgli lesz a menü. Édesanyám nagy gondossággal, izletesen, csupa szeretettel készíti el az ünnepi menüt. Felállítjuk a fát, a kis betlehemet, kivilágítjuk a portát, az ablakokat, erkélyt. Jókat beszélgetünk, esetleg társasozunk. Nagymamámat idén ismét elviszem az éjféλι szentmisére, ahol én is köszönetet mondok, hálát adok az életem szép részeiért, az elért eredményeimért, azért, hogy lassan, de biztosan jobban vagyok.

Hálás vagyok, hogy sikerült az egyik közösségi oldalon egy olyan jól működő, több ezer ember által ismert platformot létrehozni, a Marcali Városi Csevegő adminjaként (Facebook csoport), ahol a közösség építése a cél, segítőkészség és az egymás felemelése az irányadó, példát statuálva ezzel mindenkinek. Jó színbe feltüntetni városunk aktív, sikeres, eredményes embereit, hiszen így érdemes, így méltó élni. Egymást felemelni, hálásnak, alázatosnak lenni, szeretettel fordulni embertársaink iránt. Köszönöm az ott ténykedő moderátoraimnak, hogy az általam képviselt vonalat viszik tovább és elhivatottan a segítségemre vannak!

Megköszönöm, hogy a Városszépítők kis csapatát megálmodhattam, megvalósíthattam és nagyon büszke vagyok a lányokra, akikkel baráti szálak szövődtek és eredményes munkát végeztünk hétvégente, Marcali városunk szépségéért, tisztaságáért, az itt élő emberekért. Ha az egészségem engedi, jövőre folytatjuk tovább.

Hálát adok, hogy ilyen baráti/ismeretségi köröm van. Az ő közreműködésükkel együtt, a rászoruló időseknek idén ismét tudtam adományt gyűjteni, kiosztani, amit hagyományként, több éve teszek. Mindig csatlakozik ehhez a körhöz új ember, aki nemességével hozzájárul ehhez a tevékenységemhez.

Az ünnephez tartozik, hogy ne csak a lelkünkbe költözzön a karácsony, hanem az otthonunkat, környezetünket is kivilágítsuk a karácsony fénye-

ivel, hiszen ez olyan ünnepi.

Kívánom az olvasóknak, hogy szeretetteljesen, békésen, meghittén töltsék az ünnepeket. Ha nincs is körülöttük nagy nyüzsgés, adjanak hálát mindazért, amijük van. Hiszen akkor tudjuk ünneplőbe öltöztetni a szívünket-lelkünket, ha megelégedéssel gondolunk az életünk minden pillanatra és a szépet, jót előtérbe helyezzük, értékeljük. Legyen az kisebb-nagyobb, bármilyen, de a miénk...

Olyan, mint a karácsony!

Áldott ünnepeket mindenkinek!

TAKÁCS BERNADETT ÜGYZEVETŐ, MARCALI TAKÁCS SÜTÖDE KFT.

Számomra a karácsony egy különleges ünnep. Mindig is tetszett a készülődés, a sürgés-forgás az ünnep előtt. Húgaimmal anyunak segítettünk a konyhában, kicsinosítottuk a házat, feldíszítettük a karácsonyfát és

vártuk az estét. Kisgyermekként nagyon vártam a meglepetést, vajon milyen ajándék lesz a karácsonyfa alatt.

A személyes ajándék akkoriban (1970-es évek) hasznos dolog és könyv volt. Most is szeretek olvasni. És mindig kaptunk a testvéreimmel valami közös ajándékot is, általában társasjátékot, amit a vacsora után kipróbáltunk... ez a családi szokás ma is megvan.

Közben elrepült az idő, nem csak én, hanem a fiam is felnőttek, saját kis családom lett.

Férjemmel 1995. december 23-án kötöttünk házasságot. Mivel ezen a napon dolgozunk, ezért a következő napon emlékezünk erre az évfordulóra. A Szentestét általában szűk családi körben, négyesben töltjük otthon. Feldíszítjük a karácsonyfát, elfogyasztjuk a vacsorát. Az ételsor kissé hagyományos, halászlé, sütek, saláták, gyümölcsök, édesség, és az ünnepi torta. A következő napokon a tágabb családdal folytatódik az ünneplés és ilyenkor előkerül valamelyik társasjáték vagy kártya is.

SZALAGAVATÓ A GIMNÁZIUMBAN

2023. november 17-én szülők, nagyszülők, rokonok, barátok töltötték meg a díszbe öltöztetett Kis László Sportcsarnok nézőterét. Ekkor tartotta a Marcali Berzsényi Dániel Gimnázium hagyományos szalagavató ünnepségét a tizenkettedikesek számára. Életük fontos eseménye ez, jelzi, hogy néhány hónap múlva befejezve a középiskolát, felnőtté válnak. Évtizedes hagyomány, hogy az alsóbb évfolyamosok palotást táncolnak a végzősök tiszteletére. Erre az estére 11 pár készült fel, Halmosi Róbert segítségével. A szalagavató fénypontjára, a keringőre 18 pár hetek óta nagy izgalommal készült, hogy bemutathassák koreográfiájukat. Felkészítőjük: Tanai Gyuláné. Az ünnepség zárásaként a végzősök felkérték szüleiket egy keringőre.

LAKOSSÁGI TÁJÉKOZTATÓ

Tájékoztatom a tisztelt Lakosságot, hogy a Marcali II. számú felnőtt háziorvosi körzetben a háziorvosi feladatokat 2023. december 1-jétől az alábbiak szerint Dr. Czeiner Márta és Dr. György Balázszné látja el.

A körzetben dolgozó szakdolgozó: Csóborné Fábíán Rita és Laczkó Gáborné

A körzet rendelője: 8700 Marcali, Béke u. 26. - A rendelő telefonszáma: 85/312-200 és 30/638-0176

2023. december 1. napjától a rendelési idő az alábbiak szerint alakul:

Hétfőn: 8.00 - 12.00 Dr. György Balázszné; Keddén: 13.00 - 15.00 Dr. Czeiner Márta; Szerdán: 8.00 - 10.00 Dr. György Balázszné; Csütörtökön: 13.00 - 15.00 Dr. Czeiner Márta; Pénteken: 8.00 - 10.00 Dr. György Balázszné.

A háziorvos váltás miatti informatikai átálláshoz szükséges feladatok elvégzése miatt az első rendelési napon türelmüket és megértésüket kérjük a rendelési idő esetleges csúszása és a megnövekedett várakozási idő miatt!

Tisztelettel: Dr. Sütő László polgármester

MARCALI NAPLÓ

ÖNKORMÁNYZATI MAGAZIN

Példányszám:

készült 5500 példányban.

Felelős kiadó:

Marcali Város Önkormányzata

Felelős szerkesztő:

Horváthné Csoszó Gyöngyi

Ingyenes kiadvány

Nyilvántartási szám: 831268

ISSN szám: 2416-0539

Nyomdai kivitelezés:

Domonkos Nyomda, Marcali

Fotók: Marcali Portál

www.pexels.com

PROGRAMNAPTÁR

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ KÖZPONT NONPROFIT KFT.

JANUÁR

2024. január 03-05, naponta 8:00-16:00
Újévi Korzó tábor (Kulturális Korzó) részletek a plakáton

2024. január 09. 19:00 - „Oda vagyok magáért”
Újévi operettszínház (Művelődési ház) – részletek a plakáton

2024. január 13. 16:30 - „Kisvakond a turista”
(Kulturális Korzó Mozitér) Dörmögő Dömötör Színház

2024. január 22. 17:00 - Magyar Kultúra Napja (Művelődési ház)

2024. január 24. 19:00 - „Boldog születésnapot”
avagy hatan egy pizzamában - Színház (Művelődési ház)

FEBRUÁR

2024. február 08. 19:00 - STAND UP COMEDY LIVE (Művelődési ház)

2024. február 10. gyerekfarsang (Kulturális Korzó)

2024. február 17. - 14. Borforraló Fesztivál (Piac tér)
részletek a plakáton

2024. február 23. 19:00 - Experidance - A Gyöngyhajú lány balladája - Omega musical
(Kiss László Városi Sportsarnok)

A programváltozás jogát fenntartjuk!

NAGY IBOLYA
Déryné-díjas
operett
primadonna

CSENGERI
ATTILA
eMerTón-díjas
színész-énekes

Fényes Szabolcs- Klemen Jerézia

ODA VAGYOK MAGÁÉRT...

Rendezte: Hajdú László

Életrajzi vígjáték és koncert

2024. január 09. (kedd) 19:00
Marcali Művelődési Ház (Széchenyi u. 3.)

Jegyár: 3900,- Ft

Információ és jegyvásárlás: Kulturális Korzó (Múzeum köz 2.); 85/510-448
Köszönjük együtt az Újévet egy kellemes operett színházzal és pezsgővel!
A szervezők a programváltozás jogát fenntartják!

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR SZÍNHÁZ

KISVAKOND A TURISTA

BÁBJÁTEK KISVAKOND VILÁG KÖRÜLI ÚTJÁVAL,
MESÉLŐ AVAGY IDEGÉNVEZETŐ: MAGYAR ATTLA
BÁBOSOK ÉS SZÍNHÉSZEK: SZÉCSI DOROTTYA, BÉKEFI LÁSZLÓ
ZENE: SZABÓ SANDOR
ÍRTA ÉS RENDEZTE: SOMFI BARBARA

MARCALI KULTURÁLIS KORZÓ
2024. JANUÁR 13. 16:30

JEGYEK A HELYSZÍNEEN VÁSÁROLHATÓK ELŐVÉTELBEN IS.

Nagy Arc
mesehajo.com f mesehajo MÓRA jóték.hu

MARCALI MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ KÖZPONT NONPROFIT KFT.

Magyar kultúra napja

HELYSZÍN: MŰVELŐDÉSI HÁZ
(MARCALI, SZÉCHENYI U. 3)

17:00 ünnepi köszöntőt mond
Bereczk Balázs, Marcali Város
alpolgármestere

Az ünnepi műsorban
közreműködnek:

Csőrics Balázs - színész

Marcali Mesepark Óvoda
nagycsoportosai
Marcali Berzsenyi Dániel
Gimnázium diákjai
Marcali Noszlopy Gáspár Általános
Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Hidas Frigyes Alapfokú Művészeti
Iskolája tanulói

Az ünnepséget követően
kiállítás megnyitót a Kulturális
Korzóban,
"2023-ról jelentjük!" - képes
magazinképzés az elmúlt év
kulturális programjairól a Folyosó
Galérián

A programváltozás jogát
fenntartjuk!

További információ: 85/510-448

2024

JANUÁR 22.
MŰVELŐDÉSI HÁZ /
KULTURÁLIS KORZÓ

PROGRAMAJÁNLÓ

A plakátokat a Marcali Művelődés és Szabadidő Központ Nonprofit Kft. bocsátotta rendelkezésünkre.

Pesti Mavesz Színház

Marc Camoletti
BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!
avagy
HATAN PIZSAMÁBAN
vígjáték 2 felvonásban

EGYHÁZI GÉZA FOGARASSY BERNADETT
CSENGERI ATTILA/VÁRFI SÁNDOR NYERTES ZSUZSA
LENGYEL ELEONÓRA BODROGI ATTILA

Rendező: MÁRTON ANDRÁS

Marcali Művelődési Ház (Széchenyi u. 3.)

2024. január 24. (szerda) 19:00

Jegyár: 5.300,- Ft

Információ és jegyfoglalás: Kulturális Korzó (Múzeum köz 2.): 85/510-448

A programváltozás jogát fenntartjuk!

MARCALI
2024. FEBR. 08.
19:00 ÓRA

GAJDOS ZOLTÁN
OROSZ GYURI
MAGYED

STAND UP COMEDY
LIVE

★★★★ STANDUPCOMEDY.HU ★★★★★
MŰVELŐDÉSI HÁZ, SZÉCHENYI UTCA 3.

NORMÁL JEGY ELŐVÉTELKÉNT: 5.800 FT/Ő
AZ ELŐRÖKS NAPJÁN A HELYSZÍNEK: 8.400 FT/Ő
DIKAKÉNY ELŐVÉTELKÉNT: 3.900 FT/Ő
AZ ELŐRÖKS NAPJÁN A HELYSZÍNEK: 4.400 FT/Ő

JEGYER

JEGY ELŐVÉTELKÉNT ONLINE IS A MŰVELŐDÉSI ÉS SZABADIDŐ KÖZPONTBAN PÉNTEK KÖZ. 23.

SZÍNPADON AZ
EXPERIDANCE!
POZSGA/GÓMÖRY/MIRA/DEBRECZENI

GYÖNGYHAJÚ LÁNY
OMEGA MUSICAL

2024. FEBRUÁR 23. | 19:00

KISS LÁSZLÓ VÁROSI SPORTCSARNOK,
8700 MARCALI, PARK UTCA 16.

Jegyárak: 5.500 Ft / 7.000 Ft / 8.500 Ft

Jegyek kaphatók a Marcali Kulturális Korzóban, a jegy.hu oldalon, valamint a rendezvény előtt a helyszínen.
Bankkártyás fizetés mellett lehetőséget van SZEJP kártyás fizetésre is.

BORFORRALÓ FESZTIVÁL
2024. FEBRUÁR 17.
MARCALI - PIAC TÉR

Újévi Korzó Tábor

Amit kínálunk:
Tornaóra: reggeli zenés mozgás
Matekóra: logikai társasjátékozás
Technikaóra: alkotó kreatív műhely
Rajzóra: festőjáték a színekkel
Irodalomóra: mesés mozi
Nálunk garantált a jeles bizonyítvány! ★
Jelentkez a Korzó osztályba, akár csak egy napra is!
Részvételi díj: 5000 Ft/nap (főétkezéssel)
Jelentkezési határidő: 2023. 12. 18.
További információ: 06 85 510 503,
vagy www.marcaliprogramok.hu

Suli helyett kezdj velünk az újévet!
Órák nálunk is lesznek, csak Korzó módra - szabadon.
Idéje:
2024. január 3. (szerda)
2024. január 4. (csütörtök)
2024. január 5. (péntek)
8 és 16 óra között.